Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 14 (954) * miercuri 1 aprilie 1964 * 8 pag. 30 bani

Zile de vacanță

Ploaia se încăpățîna să stea de cîteva zile. Și totuși, vacanța e vacanță. Pionierii din detașamentul nr. 4 și nr. 5 de la Școala de 8 ani nr. 8 din Oradea, conduși de tovarășa instructoare, pornesc în drumeție. Ținta lor: întreprinderea „Înfrățirea" din oraș. Îi întîmpină bucuros tînărul inginer Ludovic Pànik, de la secția prelucrări mecanice. Și el a fost pionier. Cu cîțiva ani în urmă a lucrat ca strungar chiar aici. Cunoaște întreprinderea ca în palmă.

Le face mai întîi cunoștință cu hala imensă a secției în care lucrează, apoi cu secția montaj, forjă... Aci, muncitorii dau viață strungurilor, ciocanelor pneumatice, frezelor, rabotezelor. Ei produc mașini unelte care, la rîndul lor, vor da naștere altor mașini.

— Și cine știe, cîți dintre voi, pionierii care ați venit acum în vizită, nu veți reveni aici mai tîrziu. Nu s-o vedeți — le spune glumind inginerul, ci să rămîneți aci ca lucrători și meșteri, ingineri...

Pionierii au urmărit procesul de producție în secțiile vizitate și l-au ascultat cu atenție. Una din primele zile de vacanță le-a deschis o poartă a întrebărilor: ce vor fi peste cîțiva ani? Poate strungari, poate ingineri...

Pînă atunci, vacanță plăcută !...

MARTA CUIBUȘ

În depărtare sună o goarnă

Ne aflăm în plină vacanță de primăvară. Auziți? În depărtare sună o goarnă care cheamă pionierii la o nouă zi de activitate. Oare ce noutăți rezervă ea pionierilor? O excursie la Dorna-Arin, în împrejurimi, o vizită la una din întreprinderile orașului, sau o pasionată întrecere... cu săniuțele pe zăpada care nu vrea încă să se topească? Nu, nu-i vorba de nici una din aceste activități. Astăzi, pionierii din cele două școli ale orașului ce-și petrec zilele vacanței împreună, vor participa la un program deosebit:

Mai întîi, pe drumul ce duce spre comuna Dorna-Arin va avea loc un joc de orientare turistică. Dar iată că jocul a și început, iar pionierii pun în practică cunoștințele de orientare cu busola, semnalizare cu fanioanele. Grupele de la școala medie au un avans substanțial. Vor învinge? E greu de spus. Sînt doar atîtea condiții de îndeplinit pentru aceasta! La terminarea jocului, pionierii s-au întîlnit cu colegii lor din Dorna-Arin. Împreună cu ei urmau să-și desfășoare cea de a doua parte a zilei de activitate: pentru început, în cadrul unor întreceri sportive de schi și săniuțe, iar apoi la căminul cultural din comună. Spectacolul la căminul cultural a ținut pînă tîrziu, seara. Cînd s-au întors acasă, pionierii erau însă fericiți. Petrecuseră o nouă zi de veselie și voie bună din această vacanță binemeritată.

Vatra-Dornei

TEODOR CRISTIAN

„Cu alai de flori și mîndre culori"

Așa au vestit cei doi buciumași sosirea primăverii. Și n-a trecut o clipă și a venit însăși primăvara cu alai vesel de ghiocei și viorele, cu ursuleți, veverițe și iepurași. A făcut un semn gingaș cu mîna și pe dată iarna și-a retras cojoacele de nea de pe întinsuri, și-a strîns zdrențele de neguri și s-a ascuns hăt, departe, în văgăunele munților.

Uite-o, coboară treptele sub chipul unei fete bălaie, îmbrăcată într-o rochie ușoară trandafirie, revărsînd un val de melodii vesele.

Dar ce se aude? Bătaia unui gong! Și copiii se string în sala cea mare, unde vor dezlega ghicitori și întrebări distractive.

— Dacă te afli în pădure — sună o întrebare — știi să recunoști cîntecul păsărelelor?

Pionierii Ivanov Ioan de la Școala de 8 ani nr. 22, Petra Mircea de la Școala nr. 16 și Mihai Ion știu să imite atît de bine cîntecul privighetorii, al cucului sau al pitulicii, încît, dacă nu le recunoști le înveți chiar acolo.

Dar știi cum să te îmbraci primăvara? Iată o defilare de costume care te învață cum trebuie să fie ținuta pionierească, cum să te îmbraci și să te piepteni potrivit vîrstei și să nu vrei cu orice chip să-i imiți pe cei mari. Și apoi, din nou dans și veselie...

Pionierii gălățeni au de ce să fie mulțumiți de prima săptămînă de vacanță. Carnavalul primăverii, organizat la Casa pionierilor din Galați, a fost reușit.

Iar pe noi, această serbare voioasă ne-a făcut să exclamăm: „Veselă și frumoasă este viața în marea familie pionierească!"

B. CARAGIALE

Micii arheologi

C. S. Nicolaescu Plopșor

Membru corespondent al Academiei R.P.R.

De multe ori, în cercetările noastre arheologice, am avut sprijinul prețios al pionierilor.

Am menționat la loc de cinste contribuția pionierului Popescu Dumitru din comuna Valea Mare, raionul Slatina, regiunea Argeș, și a pionierei Spiru Ioana din Alexandria, regiunea București, care antrenați în cercetările muzeelor raionale au descoperit unele din cele mai caracteristice unelte de muncă cioplite din piatră aparținînd epocii paleolitice.

De data aceasta, semnalez noua descoperire arheologică făcută de pionierul Stănescu Mihai din clasa a V-a a Școlii medii nr. 1 „Petru Rareș" din Piatra Neamț.

Vizitînd bogatul muzeu arheologic din localitate și cerînd cît mai multe explicații asupra pieselor expuse, a pornit și el în căutarea unor astfel de mărturii ale trecutului istoriei patriei noastre.

Și-a îndreptat pașii spre Bîtca Doamnei unde săpăturile arheologice întreprinse de Muzeul din Piatra Neamț au dat la iveală (în Moldova, pentru prima oară) urmele unei cetăți dacice întărită cu ziduri de piatră la fel cu cele din Transilvania, precum și urmele unei cetăți medievale moldovenești, din prima jumătate a veacului al XIII-lea.

Pe lîngă cîteva hîrburi de oale dacice și medievale, alături de Bîtca Doamnei, în săpăturile pentru terasamentul drumului din jurul lacului Hidrocentralei de la Piatra Neamț, pionierul Stănescu Mihai a descoperit și cîteva obiecte de cremene aidoma cu cele expuse în muzeu. Bucuros de această descoperire a predat piesele și a indicat locul descoperirii.

Programîndu-se de îndată cercetări și un sondaj s-a descoperit o nouă așezare a unor vînători care au trăit la poalele dealului de lîngă Bîtca Doamnei acum cel puțin 30 000 de ani.

Această descoperire reprezintă o contribuție nu numai la cunoașterea trecutului orașului Piatra Neamț și Moldovei, dar și o contribuție însemnată la istoria patriei noastre.

Exemplul pionierului Stănescu Mihai, copii, trebuie urmat și de alți pionieri.

DRAGI COPII,

Citiți în pagina 3-a discuția noastră „Preocuparea nr. 1 — Învățătura". Scrisorile voastre ne vor aduce, cu siguranță, vești despre alți copii asemănători sau, dimpotrivă, mai bani decît „eroii" noștri.

Așteptăm scrisorile voastre!

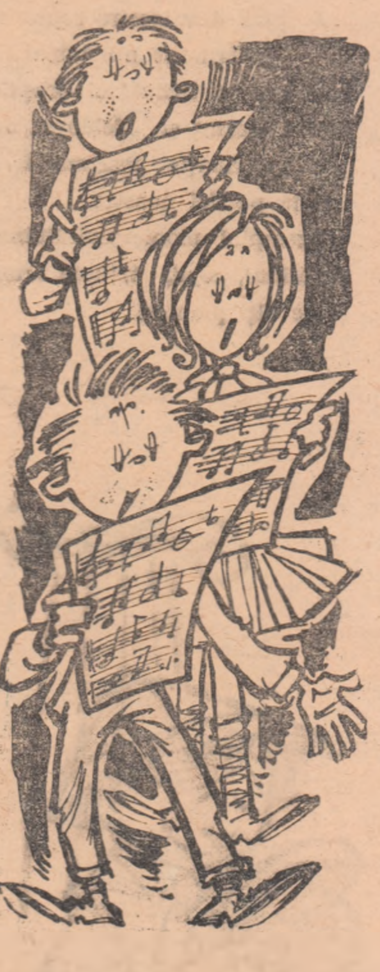
Un președinte de grupă întreabă...

Continuăm astăzi, dragi prieteni, schimbul de experiență între membrii activului pionieresc, început în unul din numerele trecute ale gazetei noastre. Mai întîi, vă facem cunoscută scrisoarea primită, nu de mult, de la pioniera Nica Maria președinta grupei a II-a, din detașamentul claselor a VII-a de la Școala de 8 ani din comuna Nicolae Bălcescu, regiunea Dobrogea.

„Dragă redacție. Sînt președintă de grupă de la începutul anului școlar. Cînd pionierii din grupă mi-au încredințat această sarcină, drept să-ți spun, m-am bucurat tare mult. Mi-am făcut fel de fel de planuri în legătură cu activitățile ce urma să le organizăm împreună. La început lucrurile au mers cum au mers. Pionierii răspundeau la sarcinile primite, veneau cu plăcere la adunări, astfel încît reușeam ca acțiunile propuse în grupă să poată fi îndeplinite. De la începutul trimestrului II însă, lucrurile s-au cam împotmolit. Mulți dintre pionieri nu mai răspund cu aceeași conștiinciozitate la sarcinile organizației. Adunările nu se mai pot organiza cu regularitate. Așa că o bună parte din propunerile noastre rămîn... pe hîrtie, neputînd fi duse la îndeplinire. Iată de ce, mă adresez ție, cu rugămintea de a mă ajuta“.

După cum era de așteptat nu puțini au fost membrii activului pionieresc dornici de a-i răspunde Mariei. Din Suceava, Cluj, Galați, din satul Preajba de jos, comuna Cătunu, raionul Videle, regiunea București am primit mai multe scrisori. În rîndurile ce urmează publicăm una din aceste scrisori, aparținînd pionierei Velea Mimi, președinta detașamentului claselor a VI-a de la Școala de 8 ani din Preajba de jos.

...iar un președinte de detașament răspunde

„Dragă Maria. Cînd am pornit să aștern aceste rînduri mi-am gîndit că întrucît sîntem amîndouă în clase apropiate și activitățile ce le putem organiza sînt cam aceleași, micile mele sfaturi ți-ar putea folosi. După cum am înțeles, din scrisoarea ta, ce te neliniștește mai mult este indiferența unor pionieri față de acțiunile propuse pentru a fi organizate, cît și în general pentru adunările voastre.

În detașamentul al cărui președintă sînt eu, lucrurile se prezintă tocmai invers. Pionierii din grupele conduse de Ciobanu Aurel și Angelescu Marieta — participă cu toată dragostea la întreaga activitate a grupelor, cît și a detașamentului. La noi se obișnuiește ca la sfîrșitul fiecărei perioade de activitate, de exemplu o lună, toți pionierii să fie consultați în legătură cu activitățile ce urmează a se organiza în luna viitoare. Dintre numeroasele propuneri ce se fac, colectivul de conducere al detașamentului se oprește la cele mai interesante. De exemplu, din numeroasele propuneri făcute pentru luna aprilie, în cadrul grupelor, se vor organiza cîte o drumeție în împrejurimile satului și cîte o acțiune cultural-sportivă, în care vom avea drept parteneri pe pionierii din satul vecin. Desigur, nu vom uita nici activitatea noastră la gospodăria colectivă, care acum, primăvara, este atît de necesară. Utemiștii fruntași ai gospodăriei vor fi invitații noștri cu ocazia unei adunări cu temă dedicată preocupării noastre nr. 1 — învățătura. Trebuie să-ți spun, dragă Maria, că cu ocazia alcătuirii programului de activități sînt împărțite pe grupe și aceste acțiuni. Iată, de exemplu, cum au contribuit grupele detașamentului la pregătirea unei interesante acțiuni organizată în detașament, luna trecută. E vorba de o adunare cu tema „Să ne cunoaștem patria socialistă — Republica Populară Romînă“. Vei ști că această acțiune face parte dintr-o serie întreagă de vizite, drumeții, excursii, adunări cu tema călătorii imaginare pe hartă, prin care noi ne-am propus ca în cinstea măreței sărbători de la 23 August, a XX-a aniversare a eliberării patriei, să ne cunoaștem cît mai bine patria. Grupa I a primit sarcina să pregătească expunerea și programul artistic, iar grupa a II-a s-a ocupat de pregătirea sălii, cît și de alcătuirea unui fotomontaj și a unui album cu vederi din mărețele realizări ale socialismului. Fiecare pionier din detașament a avut o sarcină precisă. Unii au cules material din ziare și reviste, alții au învățat cîntece și poezii, în sfîrșit, alții au pregătit un album cu vederi și fotografii. De aceea, ziua adunării a fost așteptată cu nerăbdare de pionieri. De altfel, toate acțiunile ce se organizează în grupele detașamentului nostru, sau chiar în detașament, sînt așteptate cu aceeași nerăbdare. Și aceasta pentru că ele pornind de la pionieri sînt pe placul lor, iar aceștia participă cu toată dragostea la buna lor pregătire.

Recomandarea

Dinu Fănica, Damian Anița și Mocanu Constantin sînt colegi de clasă. Toți trei sînt în clasa a VII-a la Școala de 8 ani din comuna Andreiașu de Jos, raionul Focșani. Au împlinit cam în același timp 14 ani.

În mod firesc, la 14 ani, pionierii care învață bine, care au răspuns permanent și conștiincios sarcinilor pionierești, se pregătesc pentru intrarea lor în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor. Este o treaptă importantă în viața ta. În urmă, rămîne copilăria cu visele dragi, cu zilele de vacanță, cu adunările pionierești, rămîn, adică, amintirile cînd purtai pe piept cravata roșie, cînd te străduiai ca prin fiecare notă bună, prin întreaga ta comportare să-ți respecți angajamentul solemn făcut în fața tovarășilor tăi.

Dar vine o zi cînd activitatea, comportarea ta, fac să-ți pui ție însuți întrebarea: ai făcut oare totul pentru ca să poți sta alături de ceilalți utemiști din patria noastră? Tineretul acesta, căruia vrei să te alături, înseamnă cinste, înseamnă muncă neobosită, prezența permanentă și competentă la locul de muncă, înseamnă dăruirea întregii priceperi patriei dragi.

Și Dinu Fănica, și Damian Anița, și Mocanu Constantin sînt pionieri buni, care prin comportarea lor, prin notele lor bune, prin întreaga lor atitudine au făcut cinste unității lor de pionieri. De aceea colectivul de conducere al unității de pionieri s-a întrunit și a scris și pentru Dinu, și pentru Damian, și pentru Mocanu — cîte o recomandare.

Prin ea, cei trei pionieri primeau garanția cu care-i investea unitatea lor de pionieri în fața utemiștilor. Aceste trei recomandări sînt o dovadă de prețuire și încredere. Dar și o mare obligație, obligația de a fi mereu, oricînd, la înălțimea încrederii ce ți-a fost acordată.

E. SKIBINSKI

(după o corespondență a pionierului Mocanu Ionel)

O dimineață însorită de primăvară. Pionierii clasei a IV-a a Școlii de 8 ani nr. 169 din București au pornit să vadă orașul. Primul popas, șantierul marelui hotel de lîngă Gara de Nord.

În sălile Muzeului Militar Central pionierii au aflat amănunte despre perioada insurecției armate de la 23 August 1944.

Drumeție de VACANȚĂ

Chiar dacă copacii sînt încă desfrunziți, un popas în grădina Cișmigiu, o reîntîlnire cu pelicanii, reprezintă tot atîtea preocupări ale unei plăcute dimineți de vacanță.

O călătorie neobişnuită

de Costache Anton

Pentru pionierii din Bacău, vacanța a început cu o călătorie... neobișnuită. Plecarea nu s-a făcut din gară sau din fața agenției O.N.T. — ci de la Teatrul de Stat. În holul spațios, cu multe oglinzi, cu canapele somptuoase, îmbrăcate în catifea (ca cele din vagoanele de clasa I) m-am apropiat de cîțiva pionieri. I-am întrebat dacă au venit la concert. Văzusem la intrare anunțat obișnuitul concert educativ de duminică dimineața și eram aproape sigur că toți pionierii veniseră la concert. Chirilă Marinela, elevă in clasa a IV-a A la Şcoala de 8 ani nr. 4, a răspuns mirată :

— Concertul s-a terminat. Acum începe călătoria noastră.

În jur nu se vedea nici un bagaj. Ici, colo, cîte-un băiat sau cîte-o fată țineau sub braț acordeonul, vioara, rochia de balet cu flori sau fluturi strălucitori de argint, costumul național. Am întrebat-o pe Marinela din nou :

— Ce fel de călătorie e asta ? Fără rucsacuri ?

— Fără !

Marinela a zîmbit colegelor cu-n fel de complicitate. Ciurescu Constantin — din clasa a VI-a B de la Şcoala de 8 ani nr. 1 — a incercat să pună lucrurile la punct :

— Nu-i vorba de nici o călătorie...

Colegele Marinelei — Bejenaru Carmen, Moraru Doina, Cristian Anca, Popescu Atena — i-au sărit repede în ajutor. Discuțiile care s-au iscat m-au făcut să înțeleg despre ce era vorba. La începutul trimestrului II, în toate unitățile din orașul Bacău s-a inițiat un concurs de geografie intitulat : „Realizări ale regiunii Bacău — în anii regimului popular". Prima fază, pe unități, s-a desfășurat de-a lungul trimestrului. Acum, pe scena Teatrului de Stat, urma să aibă loc faza pe oraș. Cei mai buni la geografie aveau să conducă neobişnuita călătorie. Înainte de a ne îndrepta spre sală am întrebat pe Marinela şi pe colegele ei, cum învață și ce fel de note au. Marinela a răspuns cu o clipire ușoară din ochi :

— Învăț bine. Am note de la 9 în sus.

M-am prefăcut că nu înţeleg.

— Cum adică ? Note de 10, de 11, de 12... ? Vreun 15 ai?

Marinela şi-a îndreptat panglica albă care-i ținea părul şi a rîs :

— N-am nici un 15. Zece e cel mai sus !

Ciurescu Constantin a mărturisit că la el urcuşul începe mai de jos. De la nota 7.

Cînd am intrat în sală, aproape toate locurile erau ocupate. Parterul, lojile, cele trei rînduri de balcoane aveau ceva din profilul unei corăbii. Marinela își căuta locul. Altfel, fără să clipească, m-ar fi convins că era chiar o corabie.

Două bătăi de gong au anunțat începutul călătoriei. Pe scena luminată puternic de proiectoare, au apărut reprezentanții claselor a III-a și a IV-a. Cîte doi în fiecare școală. După ce s-a tras la sorți ordinea în care aveau să răspundă, prima întrebare a îndreptat ochii şi gîndurile celor peste 600 de pionieri din sală spre frumusețile, bogățiile și mai ales spre marile realizări din anii regimului popular, cu care se mîndreşte regiunea Bacău.

Iată, de la Hidrocentrala V. I. Lenin, o pionieră ce abia ajunge la înălțimea microfonului ne poartă pe apele liniştite ale pitorescului lac de acumulare, în sus, spre Hangu și spre Poiana Tciului. Un pionier înalt şi subțire ca o trestie ne conduce pe drumul alb, de o frumusețe sălbatică, — spre Pipirigul lui Moş David şi mai departe, spre Humuleștii poznașului Ionică, cel cu pupăza din tei.

Boldin Lia, reprezentanta pionierilor de la Școala de 8 ani nr. 1 — ori de cîte ori pune mîna pe cîrmă, trezește în sală entuziasm şi strigăte de bucurie.

Lia ne conduce cu aceeași ușurință peste tot : pe Valea Trotuşului arătîndu-ne giganții petrochimiei — Oneştii şi Săvineștii ; prin orașele noi Bicaz şi Lucăceşti, prin gospodăria multimilionară de la Ţibucani, pe la termocentralele de la Comănești şi Borzești...

La sfîrşitul călătoriei, pe scenă au rămas cei mai buni. Lia a obținut premiul I. Premiul II a revenit reprezentanților de la Şcoala de 4 ani nr. 6, iar premiul III celor de la Şcoala nr. 4. Şi pionierii mai mari din clasele V-VII au dovedit că își cunosc regiunea. Premiul I a revenit reprezentanților de la Şcoala de 8 ani nr. 7 ; premiul II celor de la Şcoala medie nr. 3 şi premiul III — pionierilor de la Şcoala de 8 ani nr. 1.

În plus, Casa pionierilor a prezentat un program reuşit de cîntece, recitări și dansuri populare din regiune...

La plecare am reîntîlnit-o, lîngă ușă, pe Marinela. Am întrebat-o (vrînd, de data aceasta, s-o necăjesc puțin) :

— Şi cu vacanța, ce faceți ? Cînd primiți vacanță ?

Marinela a înălțat din umeri, mirată :

— Vacanța ? Asta-i vacanța ! A început !

Dacă-i tradiţie...

Cartierul are un nume simbolic — **Albina**. Şi de cum faci primii paşi pe străzile sale, casele frumos așezate, curate, cu flori în ferestre, cu curțile curate și cu trotuarul din față, de asemenea curat, îți vorbesc de la sine că pe bună dreptate a zis cine a zis acestui cartier — Albina.

Şi şcoala — la fel. Străbat coridoarele largi, străjuite la fiecare pas de reproduceri după capodoperele picturii romînești și universale, și pătrund într-o încăpere unde se poate discuta în tihnă. Primul interlocutor e jurnalul unității; apoi au cuvîntul, pe rînd, jurnalele detașamentelor. Ele îmi descoperă realizări frumoase obținute de pionieri în anul trecut. Nume ca cele ale lui Bugeac Horia, Costin Nicolaie, Bandi Iosif, Simo Lorincz — din rîndul pionierilor mai mici, — sau ca ale lui Pop Valentina, Bulboacă Mariana, Cămărășan Constantin, Ticală Rodica, Simon Iosif — din rîndul pionierilor mai mari, — pot fi citite mai în toate însemnările despre acțiunile de folos obştesc întreprinse de copii.

— La noi în școală, asta-i o tradiție — îmi spune instructoarea.

O pereche de ochi mari, verzi, mă privesc veseli și parcă din priviri întăresc cele arătate de instructoare. Apoi îmi spun mîndri, mîngîind, cînd și cînd, și cravata de foc ce tresaltă la gîtul fetiței ;

— Şi-n primăvara asta avem multe de făcut... Şi începe să-mi înșire, grăbită : o să participăm la amenajarea terenului sportiv și a rondurilor, şi spațiului verde din curtea școlii, vom curăța și reamenaja parcul cartierului, care-i în grija noastră, a pionierilor... Pe urmă, fiecare grup de pionieri, pe strada pe care locuieşte, va supraveghea curățenia, păstrarea florilor de pe trotuar...

— Nu-s prea multe... obiective ? întreb eu.

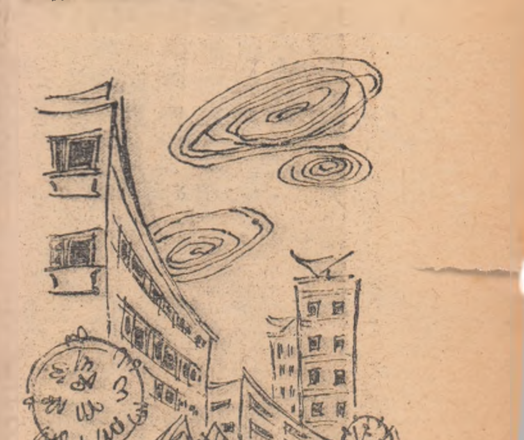
— Multe ? Da' de unde... Şi noi sîntem mulți ! — îmi răspunde pioniera cu ochi verzi. Şi-apoi la noi e o tradiție...

— Dacă-i tradiție... — mă dau eu bătut — atunci sigur o să izbîndiți.

Cînd plec, privesc frumosul complex comercial amenajat anul trecut și îmi amintesc că, conform tradiției, și aici se află o parte din munca harnicilor pionieri de la Şcoala medie nr. 16.

ŞTEFAN ZAIDES

Cluj, martie 1964

Discuția noastră PREOCUPAREA Nr. 1 : ÎNVĂȚĂTURA

Are cuvîntul acad. AL. GRAUR

Se spune pe drept cuvînt că la noi, astăzi, **toată lumea învață.** Oamenii mai în vîrstă, care nu au avut posibilitatea să o facă în copilărie, au început să învețe mai tîrziu, după eliberarea țării noastre ; cei care au făcut o școală cînd erau mici își dezvoltă cunoștințele în continuare, căci niciodată și în orice situație te-ai găsi, nu știi tot. In Grecia veche, înțeleptul Solon, la vîrsta de 80 de ani, scria, : **„Imbătrînesc, dar învăț în fiecare zi cîte ceva nou".**

Patria noastră socialistă pretinde de la fiecare din noi, indiferent de ocupația pe care o exercită, să-și desfășoare activitatea cu pricepere, cu măiestrie, și este știut că orice muncă se duce cu atît mai bine cu cît ai mai multe și mai variate cunoștințe. Fiecare explicație, fiecare informație pe care o primești în copilărie va putea deci fi de folos mai tîrziu, într-o meserie pe care acum poate nici nu bănuiești că o vei îmbrățișa la maturitate.

De aceea, **copiii au față de ei și față de patrie, ca primă datorie, îmbogățirea cunoștințelor.** Este adevărat că învățătura „nu cade din cer", ci pretinde să te ostenești ca să o capeți. Dar copiii noștri primesc tot ajutorul necesar în această privință.

In trecut, în multe familii, copiii erau de mici puși la muncă pentru a-și cîștiga cele trebuincioase pentru viață, ba chiar și pentru întreținerea fraților și surorilor. Am cunoscut elevi care locuiau în sate și veneau în fiecare zi la școală la oraș, cale de una sau două ore, pe jos. Cînd eram eu însumi elev, aveam profesori care se mulțumeau să ne spună : „pentru data viitoare, pregătiți lecția următoare", fără nici o explicație .

Astăzi statul, școala, familia fac totul pentru a crea generației noi condițiile potrivite ca să-și însușească învățătura. In fiecare an se deschid noi localuri de școli, moderne, confortabile, dotate cu materiale didactice în cantitate suficientă. Profesorii dau regulat explicații pe care elevii nu au decît să le urmărească cu atenție pentru a pătrunde în tainele științei.

În aceste condiții vouă, copiilor, nu vi se cere nicidecum prea mult cînd vi se pretinde să vă formați încă de pe băncile școlii o cultură bogată și variată.

Cei trei din clasa a VII-a

Sînt pionieră și învăț în clasa a VII-a C a Școlii de 8 ani Copăcel-Rîureni, raionul Rîmnicu Vîlcea. În detașamentul nostru sînt trei pionieri care ne pricinuiesc multe neplăceri. Oltei Constantin, Cîrjan Dumitru și Cäța Petru. Ba Cîrjan Dumitru e și corigent la limba romînă ! De altfel, pentru nici unul dintre aceşti trei pionieri învățătura nu constituie o preocupare. Preferă să „împrumute" caietele de la colegii mai buni (cînd aceștia sînt afară, în pauze) pentru a copia de acolo rezultatele.

De fapt, pe cine înşală ei ? Pe nimeni în afară de ei înșiși. Acest lucru am încercat să li-l explicăm şi lor în adunarea de detașament în care s-a luat şi hotărîrea să vă scriem și dumneavoastră despre purtarea lor nu tocmai pionierească.

BONTEA C. ELENA
Școala de 8 ani Copăcel-Rîureni,
raionul Rîmnicu Vîlcea, reg. Argeş

PROFILURI GĂLĂȚENE

Reportaj de AL. DINU IFRIM

Asemeni Oneștiului sau Hunedoarei, prefaceri uriașe a cunoscut în anii noștri și Galațiul, vechiul și totodată tînărul oraș de pe Dunăre. La indicația partidului, constructorii înalță aci edificiile celui mai mare combinat siderurgic din țară.

Am încercat în rîndurile de mai jos să prezint cîteva dintre chipurile atitor constructori harnici, pe care i-am cunoscut zilele acestea pe schelele marelui combinat siderurgic.

Frații Foltozan

Constructorul Nicolae Gotcă rămîne o clipă pe gînduri, apoi răspunde :

— Nu-i de loc ușor : sînt mulți cei vrednici. Am putea să ne oprim la brigada de montori condusă de comunistul Constantin Chicoș. Chiar zilele acestea i-au prins la haină steluța roșie de fruntaș. El, împreună cu un alt membru din brigadă, Cardaș, comunist și acesta, a lucrat și la ridicarea furnalului de 1 000 m.c. de la Hunedoara. Oameni care au îndrăgit înălțimile sînt și frații Foltozan. Acolo-s ! — arată Nicolae Gotcă, întorcînd privirea într-o parte.

La cîteva sute de metri depărtare se ridică arcadele metalice ale șantierului 3. Din ceața aburilor de primăvară ce învăluie totul în jur, răsar din cînd în cînd, ca niște artificii, flăcări iuți, albastre. Sudorii sînt la posturile lor. Acolo, sus, montorii întîmpină brațele macaralelor puternice, care le aduc pachetele metalice.

— Uite, acolo sus se află și trei dintre frații Foltozan. Pe al patrulea — că sînt patru de toți — îl cheamă Nicolae. Este constructorul de jos, de lîngă macara, care dă indicații. E șef de brigadă.

Nicolae Foltozan, un bărbat voinic, cu fața aspriță de vînt, se apropie zîmbind. Aflu că drumul lui spre stăpînirea meseriei de constructor montor a pornit din Galați și se împlinește tot aci, la Galați. A lucrat mai întîi la Șantierul naval, la construcția vaselor. A plecat apoi să lucreze la Brașov, la modernizarea uzinelor de tractoare. La Făgăraș, la combinatul chimic, l-au însoțit și cei trei frați : Constantin, Vasile și Ștefan. Cu toții au învățat meseria de la el, pe șantiere.

— Mezinul, utemistul (este vorba de Ștefan), cînd s-a văzut pe schelele marelui complex de la Onești, a vrut să se dea jos, zicea că-l apucă amețeala. Asta a fost la început, apoi i-a fost rușine. Eram doar lîngă el. Acum, iată-l !

Sus, suspendat sub bolta metalică, în punctul cel mai înalt, legat de mijloc cu centura de siguranță, lucrează chiar el, Ștefan. Acum, și el escaladează înălțimile...

Excavatoristul

Nu e încă ora să intre în schimb, că abia s-a luminat de ziuă, dar Gheorghe Geru se și află lîngă excavatorul său. Mai întîi îl examinează cu atenție. Totul e în ordine. Tudor Țiru, care a lucrat în schimbul de aseară, a lăsat excavatorul curat, gata să fie pus în funcțiune. De fapt, nici nu se putea altfel. Așa a învățat de la Geru, să păstreze mașinile la care lucrează în cea mai perfectă stare, să le îngrijească cu dragoste.

Excavatoristul urcă sprinten în cabină, în fața manetelor. Apasă pe una, apoi pe alta, și cupa uriașă înfiptă în pămîntul reavăn se înalță în aer, lăsînd să cadă dintre fălcile de brontozaur bolovani de zeci de kilograme. Excavatorul funcționează perfect, ca și în primele zile, cînd a urcat în cabina lui. Și aceasta s-a întîmplat cu cîțiva ani în urmă. Gheorghe Geru a fost printre primii excavatoriști care au venit să lucreze aci, pe șantierul combinatului siderurgic.

Vrednicia în muncă, grija față de bunul obștesc — excavatorul la care lucrează el n-a avut pînă acum nici o reparație de cînd l-a luat în primire — ca și ajutorul permanent dat altor muncitori mai tineri, l-au făcut să fie prețuit și stimat. Iar cu puțin timp în urmă, apreciindu-i activitatea, comuniștii l-au primit direct în partid, fără să mai facă stagiul de candidatură.

Acestei mari încrederi, comunistul Gheorghe Geru se străduiește să-i răspundă printr-o muncă și mai rodnică.

Tinerele vlăstare

Maistrul se oprește lîngă cei doi băieți. Așa cum sînt costumați, cu șorțuri și mănuși de piele, cu măști de protecție prevăzute cu sticlă cenușie, e greu să ghicești care e unul și care e celălalt. Aceasta atîta timp cît băieții stau aplecați peste linia metalică, mînuind aparatele de sudură. Cînd se opresc din lucru și se ridică în picioare, numai e nici o problemă, e ușor să-i distingi : cel înalt și subțire este Nichifor Milan, cel scund și bondoc e prietenul său nedespărțit, Vasile Meliceanu. Maistrul cercetează cu atenție sudura făcută de cei doi elevi de la Școala profesională a combinatului siderurgic. Nu zice nimic, dar se vede clar că-i mulțumit. E și firesc — doar au zece la practică. Curînd, peste cîteva luni, vor veni la combinat cu diploma de sudor în buzunar !

— Ei, în vacanța aceasta îți mai conduci colegul la gară ? se adresează lui Nichifor.

Intrebarea e pusă mai mult în glumă, căci e lucru știut : cînd Meliceanu va urca cu valiza în mînă, în trenul de Tecuci, Nichifor se va afla negreșit lîngă scara trenului ce-l va duce pe prietenul său la Barcea, satul natal. Nichifor e din Galați. S-a împrietenit cu Meliceanu cu trei ani în urmă, cînd s-au cunoscut la examenul de admitere. S-au așezat alături, în aceeași bancă. Și prima grijă a lui Nichifor a fost să-i arate prietenului său orașul, noile construcții din centru. Apoi, Țiglina, cartierul devenit, la rîndul său, un adevărat oraș. Orașul de mîine al siderurgiștilor de pe meleagul dunărean.

Nichifor Milan și Vasile Meliceanu se străduiesc să răspundă condițiilor minunate de studiu, prin rezultate din cele mai frumoase. Și astfel de rezultate au mulți dintre elevii școlii, fie că este vorba de Ion Dobrotă sau de Sotir Dincă, de Ionel Miron, sau de Liviu Sava, de Eugen Teodorescu, care are numai note de 10 în catalog, sau de Ioan Nedelcu, viitor lăcătuș mecanic, care a cîștigat anul trecut premiul I pe țară la Olimpiada de mecanică. Cu toții se pregătesc temeinic să merite cinstea de a lucra pe marele șantier.

Țiglina

Nu poți vorbi de Combinatul siderurgic Galați, ale cărui lucrări se desfășoară în ritm susținut, fără ca gîndul să nu-ți aducă în față construcțiile învecinate, de locuit, din Țiglina.

— Numai în ultimul timp, ne informează tehnicianul Dumitru Dia, s-au construit în Țiglina aproape cinci sute de apartamente, două școli cu cîte 16 clase fiecare, un cinematograf modern, precum și o serie de complexe comerciale.

Lăsăm în urmă frumoasele cvartale, cu o arhitectură elegantă, și dăm în strada Brăilei, care vine din oraș. Aci, tocmai oprește un autocamion din care coboară zeci de tineri utemiști, elevi de la Școala profesională a combinatului siderurgic.

— Au venit la muncă patriotică. Ați văzut gropile de pe marginea spațiilor verzi ? De ei sînt făcute. Acum au venit să planteze puieți, arbori ornamentali. Băieții de la profesională sînt printre primii care contribuie la înfrumusețarea noului cartier.

Dincolo de stradă, pe partea dreaptă, la Țiglina II, cum i se spune, se ridică cele mai noi blocuri. La ușa de intrare în blocul C-6, aflat în curs de finisare, întîlnim pe zidarul Mihai Șolalea, constructor cu experiență bogată. Pe șalopeta stropită cu înfloriturile albe de var proaspăt, la piept, strălucește insigna de fruntaș în întrecerea socialistă. De pe scări, din apartamente, se aude zvon de glasuri. Cei din brigadă finisează interioarele, montează chiuvetele sau robinetele prin care va gîlgîi peste puțin apa limpede. De undeva, de sus, răzbate un cîntec cu versuri de șantier. Cine cîntă ? Poate utemistul Gheorghe Răduțu, sau poate Florea Cluceru sau Vasile Manciu, pe pieptul căruia, de asemenea, strălucește steluța purpurie de fruntaș :

„Pe malul bătrînului fluviu, odată
Bătrin era și dragul oraș,
Și cea mai grozavă căsuță din centru
Abia dac-avea un etaj.
Pe malul bătrînului fluviu se-nalță
Azi case cu fruntea în cer,
Cu patru și șapte, cu zece etaje,
Și-o mare cetate de-oțel !“...

Versurile acestea simple, de brigadă, pe care le-am auzit și la club, pe scena constructorilor, exprimă mîndria legitimă pentru tot ce înalță brațele lor puternice, hotărîrea constructorilor de a întîmpina cea de a XX-a aniversare a eliberării patriei cu succese deosebite, sărbătoreste. Așa cum cere îndemnul inimii lor !

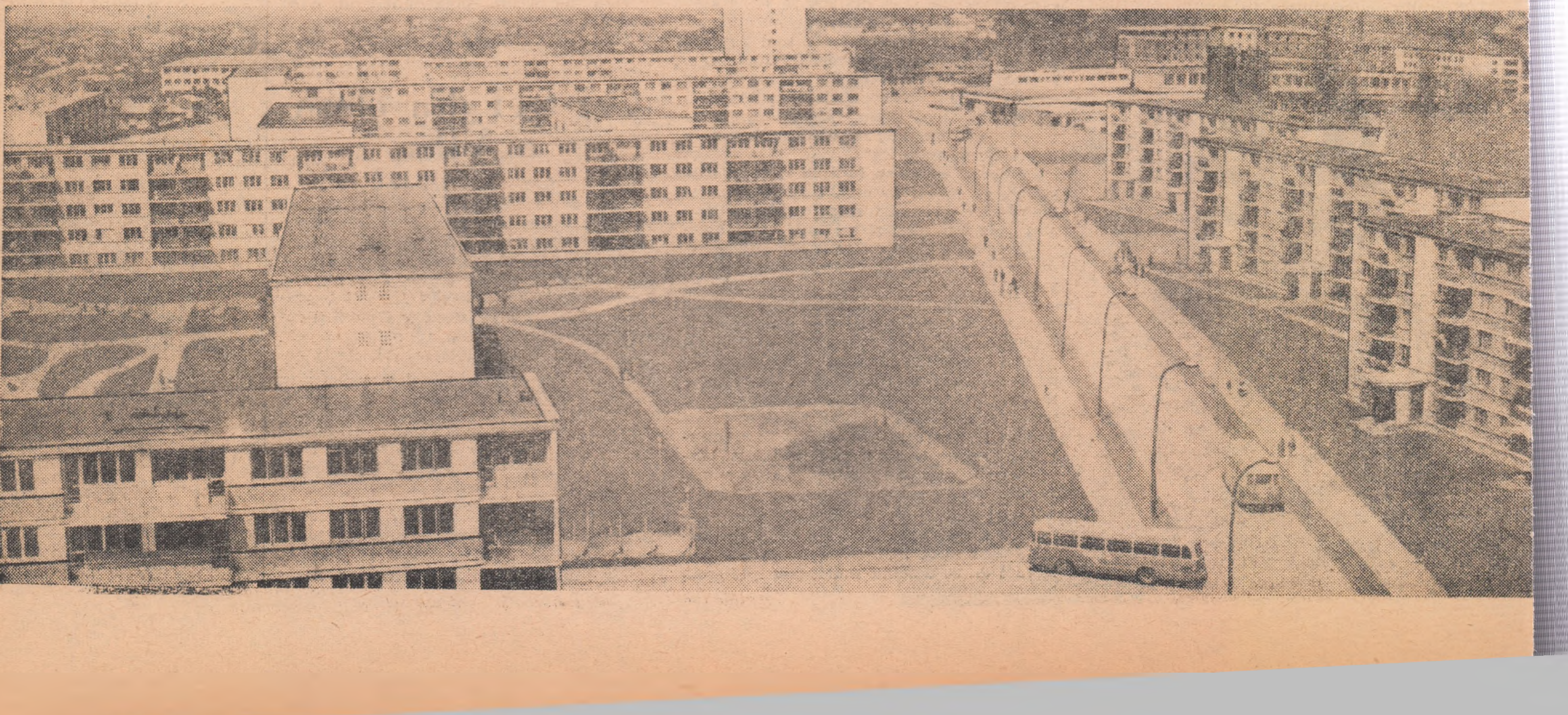

NEDELCU ION, anul II

DOBROTĂ ION, anul III

SAVA LIVIU, anul III

TEODORESCU EUGEN, anul III

MIRON IONEL, anul I

CONCURSUL

(Pe marginea scrisorilor primite cu prilejul concursului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor)

— Tu ce faci la concurs, Radule?
— Eu? Sînt în echipa de dansuri
— Dar tu, Didina?
— Cînt la vioară.
— Și voi, mă rog, la ce instrumente cîntați?
— Noi cîntăm cu vocea, tovarășe...

Bravo! — ziceam în gîndul meu — și îmi creștea inima de bucurie. Nici n-aș fi bănuit cîți artiști are țara noastră. Cînd te gîndești că peste tot, în toate școlile, mii și mii de pionieri și școlari se produc pe scenă, te învăluie parcă o dulce lumină a viitorului. Cine învață să cînte de dimineață, o dată cu pasărea cerului, acela își va petrece ziua mai plăcut. Cine recită cu simțire o poezie, acela trăiește o bucurie adîncă și o împarte celor din jur. Toate acestea sînt adevăruri bine cunoscute, iar concursul din acest prag de primăvară ne arată încă o dată cît de dragă li-e pionierilor și școlarilor activitatea cultural-artistică.

Numai pe Gigel l-am văzut către amiază, posomorît și cu șapca trasă pe sprîncene. Se așezase pe o bancă din micul parc de lîngă școală și parcă nu era de loc în apele sale. M-am apropiat și l-am tras de limbă.

— Tu nu ești la concurs?

Un răspuns pe săptămînă

— Nu.

— Păi de ce, băiatule? Parcă ziceai că tovarășa profesoară de muzică te-a ales pentru cor...

— M-a ales, dar...

— S-a întîmplat ceva?

Gigel privi în pămînt ca și cînd mi-ar fi spus în tăcere: „Lasă, nene, ce știi d-ta? Mi-e greu pe suflet, asta e!...".

Eu însă, încăpățînat de felul meu, nu l-am lăsat în pace pînă nu am aflat adevărul.

Intr-adevăr, Gigel fusese ales pentru echipa de cor. Are voce bună și ureche muzicală. Numai că la repetiții, ia-l pe Gigel de unde nu-i. A preferat să bată mingea tocmai în orele cînd colegii săi se pregăteau pentru concurs. Odată așa, de trei ori așa, pînă s-a trezit Gigel al nostru că a fost scos din echipă. Altminteri nici nu se putea. Fără strădanie și disciplină, degeaba ai glas și ureche bună.

— Acum îți pare rău, nu-i așa? — l-am întrebat.

A dat din cap că da. Și, în timp ce școala lui ocupa locul I la cor, Gigel ședea plouat pe banca din parc și, după cîte am înțeles, își lua angajamentul să fie de-acum înainte cel mai disciplinat corist din cîți a văzut lumea.

Era duminică. Soarele se revărsa vesel peste întinderile patriei. Și văzduhul scînteia parcă de cîntecul atîtor școli în sărbătoare.

Eugen Frunză

Conferința O. N. U. pentru comerț și dezvoltare

În marea sală a Palatului Națiunilor de la Geneva se desfășoară de cîteva zile una din cele mai importante reuniuni internaționale: *Conferința Organizației Națiunilor Unite pentru comerț și dezvoltare*. Delegați din 123 de țări ale lumii s-au întîlnit aici pentru a găsi cele mai adecvate soluții în scopul transformării comerțului mondial într-un instrument eficace al creșterii economice a tuturor țărilor și în primul rînd a țărilor în curs de dezvoltare, într-un instrument al progresului și al păcii. Dezbaterile ce au loc dovedesc pe zi ce trece interesul tot mai mare pe care popoarele lumii îl manifestă pentru a face să dispară de pe planeta noastră fenomenul de subdezvoltare economică — sursă a sărăciei, analfabetismului și maladiilor, pentru a înlătura discriminările care îngreunează și denaturează relațiile economice dintre țări.

Așa cum se sublinia în Mesajul adresat Conferinței de către tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al R.P.R., „Romînia este interesată în crearea unor relații economice normale între state și se pronunță pentru întemeierea acestor relații pe principiile respectării stricte a suveranității naționale, a egalității în drepturi, a neamestecului în treburile interne și a avantajului reciproc".

Omenirea așteaptă ca actuala conferință de la Geneva să redea comerțului internațional adevăratul său caracter și rol, acela de factor al schimbului pașnic, reciproc avantajos, al bunei cunoașteri reciproce între țări, al cointeresării și păcii.

La 4 aprilie oamenii muncii din R.P. Ungară sărbătoresc o aniversare glorioasă: 19 ANI DE LA ELIBERAREA UNGARIEI DE SUB JUGUL FASCIST.

Un pionier curajos

Intîmplarea s-a petrecut în iarna aceasta. Mai mulți copii se zbenguiau pe malul Dunării. In toiul jocului, Barna Zoltan, un băiețel de patru ani, a căzut în apă. Atunci, tovarășii de joacă ai lui Zoltan au început să țipe, să strige după ajutor. Se găseau și printre ei copii curajoși, buni înotători, dar cine să se arunce în Dunăre în plină iarnă? Și totuși, micul Zoltan nu trebuia să moară sub ochii lor. Și atunci, fără să mai ia în seamă primejdia care-l amenința, Szöke Alexandru, un pionier din Budapesta, se aruncă în valuri. După cîteva clipe însă, abia se mai putea mișca. Și hainele, și mîinile, și picioarele îi înghețaseră ca un sloi. Și nici băiețelul nu se mai vedea... Nu se mai vedea? Ba, iată-l: a apărut din nou la suprafață. Cu ultimile puteri, Szöke îl culese dintre valuri pe micul Zoltan și se îndreptă cu el spre mal. Cînd a sosit salvarea, Zoltan își revenise deja.

Cei care cunosc întîmplarea, niciodată nu-l vor uita pe pionierul Szöke Alexandru care, primejduindu-și propria-i viață, a salvat-o pe cea a unui tovarăș de-al său.

Pe scurt

- In anul 1963, producția industriei socialiste din R. P. Ungară a crescut cu 7 la sută față de anul 1962, iar producția agricolă a depășit cu 4—5 la sută producția anului 1962.
- In R. P. Ungară se desfășoară cu succes pregătirea de noi cadre calificate pentru agricultură. Pînă în prezent au absolvit diferite cursuri de calificare în sectorul agricol peste 50 000 de cursanți. In anul de învățămînt agricol 1963—1964, sînt înscriși 90 000 de oameni ai muncii de la sate, dintre care 30 000 urmează cursurile de tractoriști.
- La Kecskemet (la sud-est de Budapesta), a fost inaugurată recent o școală de canto și muzică în care sute de copii ai oamenilor muncii își cultivă înclinațiile, aptitudinile.

ȚIGLINA

fotografie de L. Butunoiu, membru al cercului de fotoamatori din cadrul clubului Intreprinderii de construcții Galați.

Mozaic

Schiorul minune

Fiorenzo Gerola din Folgaria (Italia) încă n-a împlinit 5 ani și a devenit un schior cu renume. Deși oficial nu poate participa la întreceri (din cauza... vîrstei) i s-a permis totuși să deschidă pîrtia la toate concursurile de schi din regiune care au avut loc anul acesta. Cu acest prilej, la întrecerea de slalom special din cadrul campionatelor provinciale studențești, Gerola l-a întrecut în două manșe pe campionul studenților.

Copaci milenari

Cel mai bătrîn copac de pe pămînt a fost descoperit cu 150 de ani în urmă de către Alexander von Humboldt. Copacul — un chiparos de mlaștină — are în prezent respectabila vîrstă de... 6 000 de ani. El are o înălțime de 50 de metri, circumferința coroanei atinge 130 de metri, iar diametrul trunchiului este de 11 metri. Acest copac milenar — adevărată minune a naturii — mai poate fi admirat și astăzi în cimitirul Santa Maria del Tule din Oaxaca (Mexic).

Singura în Europa

Federația de fotbal din R. S. Cehoslovacă a acordat nu de mult titlul de arbitru de... fotbal tinerei Sylva Grégrová, în vîrstă de 17 ani. Sylva este deocamdată singura femeie din Europa, care deține titlul de arbitru de fotbal.

„FERICIREA" LUI CUNHA...

Eram tentat să încep descrierea acestei întîmplări cu următoarea frază: „Foamea plutea ca o fantomă amenințătoare pe la poalele Anzilor, pe deasupra caselor țărănești, îndemnîndu-i pe locatari să ia calea bejeniei". Dar mi-am dat seama că așa n-aș fi cuprins tristul adevăr. La poalele Anzilor, prin cocioabele sărăcăcioase, foamea nu este o fantomă care amenință, ci este o realitate crudă, care roade zilnic și subțiază viața țăranilor.

Acolo foamea e bine cuibărită îndeosebi printre cei care muncesc pămîntul. Pămîntul este stăpînit de cîțiva mari proprietari, care profită de el, dar este muncit de țăranii veșnic flămînzi. De aceea, mînați de foame, mii de țărani părăsesc zilnic vetrele lor și, ca într-un adevărat exod, se îndreaptă către orașe. Convingerea lor că nicăieri nu o să fie mai rău decît atît, și speranța că în oraș vor găsi de hrană, le dă puterea să pornească pe acest drum lung și greu, drum pe care adesea nu mai ajung să-l termine. Dar oamenii încearcă. Bătrîni, tineri sau copii, înșirați în urma unor caravane de căruțe trase de măgăruși, merg înainte cu puteri sleite prin colbul galben-roșcat și prin arșiță.

În fiecare zi, în orașul Buenos Aires, își fac apariția mii de oameni în asemenea convoaie.

Nu sînt aventurieri chemați de mirajul orașelor, cu turnuri strălucitoare, cu zgîrie-nori și auto-străzi tixite de limuzine, sînt oameni care încearcă să-și găsească aici hrana. Daniel Cunha are numai 8 ani și a străbătut într-un asemenea convoi, alături de ai săi, peste 1 000 de km. El credea că, odată ajuns la Buenos Aires, chinurile lui vor lua sfîrșit. Aici, în orașul minunilor va mînca, se va sătura, apoi va dormi dus. Va fi fericit.

Dar orașul Buenos Aires, ca toate orașele mari ale lumii capitaliste, își primește musafirii diferențiat. Nu e vorba de oboseală sau vîrstă, ci de cu totul altceva. Aici omul este prețuit după suma de bani pe care o are.

La Buenos Aires, Daniel Cunha a ajuns seara. De departe, luminile multicolore ale orașului străluceau feeric. Blocurile uriașe purtau parcă ghirlande, și parcă unele ferestre erau tăiate în cer. Această măreție nocturnă l-a impresionat mult. „Aici începe fericirea mea" — și-a spus în gînd. Dar orașul l-a întîmpinat cu o periferie întinsă, în care cocioabele, deși altfel construite, nu erau mai arătoase decît cele părăsite la poalele Anzilor. În schimb mult, mult mai înghesuite. Au poposit și au înnoptat pe un loc viran. Somnul i-a fost agitat ca și în alte nopți din lunga călătorie. Iar părinții erau și mai triști.

Dimineața, micul Daniel a făcut cunoștință mai îndeaproape cu „orașul". Un copil cam de vîrsta sa, cu părul vîlvoi și privirea concentrată, scotocea într-o ladă de gunoi. Căuta resturi alimentare.

Daniel s-a apropiat de el. Acesta s-a întrerupt din preocuparea sa și i-a spus lui Daniel după ce l-a măsurat lung:

— Înțeleg. Ești proaspăt sosit! Altfel ai fi știut că dacă eu am venit întîi, nu mai aveai ce căuta tu. Dar acum, fie! Îți dau voie... Căutăm împreună. Eu mă numesc Pedro Alvarez și sînt de-aici, din Sao Paolo...

Și astfel, Daniel Cunha își începea o viață „nouă"...

M. CĂLIN

POSTAV DE BUHUŞI

de **Mihai Stoian**

Vizita la Fabrica de postav din Buhuşi ne deprinde să judecăm oaia nu numai după cum ştie să behăie, ci şi după criterii ceva mai ştiinţifice, cum e, de pildă, valoarea culorii: albă, seină, laie închisă, cafenie, îngălbenită. Dar mai ales, ne convinge de importanţa „igienei ovine". Dacă preţioasa podoabă a oii n-a apucat să facă, înainte de tundere, cuvenita baie, iat-o la secţia de carbonizare. Atenţiune: duş de acid clorhidric! In contact cu focul din retortă (temperatură: 70—80 de grade) acidul clorhidric devine din lichid, gaz. Bazinul în care se petrece întregul proces chimic are nume răsunător: Pentagon (e perforat, ca să pătrundă gazul pînă la material, şi se răsuceşte necontenit, ca şi pămîntul, în jurul propriului său ax). Materialul nu rămîne nici el rece la tot ce se petrece: se încălzeşte printr-un sistem de serpentine. astfel încît lîna, cu cele 10—14 la sută umiditate, să prindă acidul. Furci mecanice răscolesc materialul, iar gazul provenit din acid clorhidric pătrunde pretutindeni, carbonizînd carbonităţile vegetale: cînepa, inul, scaieţii, dar lăsînd intacte relonul, rolanul, mătasea naturală, lîna.

In sfîrşit, miroase din nou ca la stînă, a cojoc! Impurităţile care se încăpăţînează să nu se despartă de fostul cojoc, sînt eliminate de „maşina de produs cutremur", care scutură lîna în timp ce nişte palete bat materialul, semn că bătaia e ruptă cîteodată din rai. Deşi purificată, lîna merge de la carbonizare la altă scăldătoare. Agregatul de spălare are nume încurcat: Leviatane (apa amestecată cu săpun şi sodă circulă fără întrerupere ca o bandă rulantă lichidă, înmuind tot ce mai e murdărie în lînă; piepteni metalici o despletesc, de fapt, o scarmănă). Prima baie de acest fel e mătăsoasă, lentă, dar se încheie cu un tratament ceva mai brutal: trecerea prin presă (materialul iese gata stors). A doua baie e mai precipitată, a treia o întrece... Lîna e tot mai curată (a patra baie, a cincea). In a cincea maşină de clătit, apa e limpede şi iute, amintind de-un pîrîu de munte. Nicicînd n-a visat dumneaei să arate aşa, după ce s-a îmbăiat. De bucurie ameţeşte, ori pentru că o răsuceşte ameţitor centrifuga? Pînă şi uscarea se face deci după sisteme moderne: centrifuga se învîrteşte şi scoate apa din lînă.

Aşa cum după iarnă vine vara, aici după rece vine cald: camera de uscare (80—90 de grade) în care deşi drumul e scurt, de numai 5—6 minute, e suficient pentru ca fiecare din cele şase ciururi, asemănătoare unor serpentine, să-şi îndeplinească conştiincios treaba. Iar cutremur? Desprăfuitorul (tot maşină de scuturat) cerne ultimele fire de praf. Ei, încotro, cojoc fermecat? Înapoi la sortare? Atît de mult ţi-au plăcut băile, încît vrei să le repeţi? Aha... resortare (abia acum ţi s-a precizat culoarea). Stai! Prea tîrziu... Ai şi nimerit în gura lupului. A lupuitorului, adică (lupuit = a desface): valţuri cu ghimpi, prin învîrtire, prind lîna şi o rup, apoi e rîndul aşa-ziselor carde (cilindri-arici cu mii de ace) şi a tamburului cu măsele metalice să destrame lîna, s-o scarmene, astfel încît fiecare fibră să fie desfăcută. Prin cîteva tronsoane, cu ajutorul unui ventilator, lupuitorul transportă materialul (ce spumos şi aerian a devenit cojocul dumneaei după atîtea băi!) într-una din camerele de depozitare aflate chiar în incinta fabricii. Lîna e dusă apoi la spinăraie (maşină cu cîntar propriu, pe care banda rulantă îl încarcă automat şi unde fibrele sînt mai fin desfăcute, ca să formeze pala (un fel de pieliţă ca de labă de raţă). Călătorită, de asemenea, pe bandă rulantă, pala nimereşte la maşina a doua care repetă operaţiunea: fineţea fibrei sporeşte. Dacă preastimata oaie ar privi pala (material gata preparat, strîns în valuri) nu i-ar veni să creadă că este unul şi acelaşi lucru cu fostul cojoc, pentru care nu dovedea să aibă un prea deosebit respect, de vreme ce şi-l tăvălea pe unde se nimerea, încărcîndu-l cu scaieţi, cu pleavă, mînjindu-l de noroi. Pala intră în maşina de contonit şi viitorul fir, venit aici oarecum gata făcut (însăilat!) capătă formă de fir (numai forma — pretort). Valul de pretort intră la tors, fie la ringuri, fie la selfactoare, dobîndeşte o torsiune şi devine fix. Din nou moment de respiraţie: fostul cojoc se odihneşte în lăzi, atent cîntărit, cu „certificat de naştere" la îndemînă: născut în secţia cutare pe agregatul cutare... Un salt din magazie în secţia preparaţie ţesătorie. A mai săltat oaia şi altădată pe izlaz, numai că pe-atunci habar n-avea de Buhuşi şi de istoricul lui.

★

Avînd o fabrică de postav, ce n-avea totuşi înainte, ce avea şi ce are Buhuşul?

AVEA: 11 cămătari şi o bancă.

N-AVEA: decît 10 aparate de radio.

ARE: 1 700 aparate de radio, 150 televizoare, peste 2 000 difuzoare.

AVEA: pelagră, T.B.C., mortalitate infantilă (peste 20 la sută) şi două farmacii particulare.

N-AVEA: spital, maternitate.

ARE: dispensar, spital, farmacii de stat.

AVEA: analfabeţi (peste 30 la sută, adică 1 600, dintre care 800 în fabrică).

N-AVEA: şcoli destule, cadre didactice, biblioteci.

ARE: opt şcoli de 4 ani, o şcoală de 8 ani, una medie, una profesională, una medie serală, 118 cadre didactice şi în fabrică o bibliotecă de peste 20 000 de volume, 230 de muncitori elevi în şcoala medie serală, 31 de studenţi la facultăţile tehnice, 302 elevi la şcoala profesională.

In trecut, fabrica era mică şi producea postavuri groase, îndeosebi militare; acum e dotată cu tehnică modernă, iar postavurile ce se fabrică la Buhuşi sînt de calitate superioară.

Acesta e drumul Buhuşului şi-al postavului de Buhuşi.

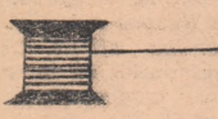
Noutăţi tehnice şi ştiinţifice din ţara noastră

Cuptor pentru recuperarea oxidului de fier

Recent a fost dat în folosinţă la Uzinele „Industria sîrmei" din Cîmpia Turzii un cuptor pentru recuperarea oxidului de fier la confecţionarea electrozilor de sudură de mare randament. In cuptor, oxidul de fier se obţine din ţunderul realizat în procesul laminării şi constituie baza de plecare în elaborarea electrozilor amintiţi.

Linie tehnologică de cabluri electrice

La Fabrica de cabluri şi materiale electroizolante din Capitală a fost pusă în funcţiune o linie tehnologică de mare capacitate, care produce cabluri de forţă cu conductori în sector. Realizînd noul tip de cablu se obţin însemnate economii de cauciuc natural, policlorură de vinil, ţesături, plumb etc., faţă de vechile tipuri cu conductori rotunzi. In prezent industria noastră electrotehnică produce numeroase tipuri de cabluri: telefonice, de măsură şi semnalizare, cabluri navale şi pentru pompe submersibile etc. Producţia de cabluri realizată în ţara noastră este astăzi de 3,5 ori mai mare, în comparaţie cu anul 1959.

Staţie pentru prepararea betoanelor şi mortarelor

La Piatra Neamţ a intrat în producţie o nouă staţie de preparare a betoanelor şi mortarelor. Staţia are o capacitate de 50 m.c. pe schimb şi este prevăzută cu o instalaţie de transport pneumatic a cimentului şi dispozitiv de descărcare automată a betonului. Staţia este dotată cu silozuri metalice de mare capacitate. In ultimul timp au fost construite şi puse în funcţiune noi staţii de preparare a betoanelor şi mortarelor centralizate la Oneşti, Bicaz şi Bacău.

Noutăţi tehnice şi ştiinţifice din ţara noastră

apicultura

— ocupaţie plăcută şi folositoare

Cunoscînd produsele importante pe care le avem de la albine, precum şi aportul pe care-l aduc acestea la mărirea cantităţilor de fructe şi seminţe la culturile agricole, este necesar să cunoaştem viaţa albinelor, felul cum se cresc şi se îngrijesc.

Sosirea primăverii ne dă semnalul că trebuie să începem pregătirea locului în care stau stupii, să înfiinţăm o nouă stupină, sau să îngrijim familiile pe care le avem.

Mai întîi trebuie să alegem locul stupinei astfel ca el să fie **uscat, liniştit** şi **curat, ferit de vînt** şi **inundaţii**, iar albinele să aibă asigurat un **cules bun.**

Locul cel mai potrivit pentru aşezarea stupinei este livada de pomi; în lipsa ei alegem un loc adăpostit de un gard viu. Indepărtăm gunoaiele de pe terenul ales şi marcăm locul stupilor. (Stupii îi aşezăm pe picioruşe de lemn la o distanţă de 20 cm de la suprafaţa solului, cu urdinişurile îndreptate împotriva direcţiei vîntului). In faţa fiecărui stup, pe o suprafaţă de 1 m.p., se va menţine curăţenia, „oglinda stupului".

In apropierea stupinei putem semăna cîteva dintre plantele îndrăgite de albine, cum sînt: **sulfina, muştarul, rapiţa, facelia etc.**

Lucrările imediate date familiilor le efectuăm astfel: vom curăţa urdinişurile şi fundurile stupilor de resturile găsite (rumeguş de ceară, albine moarte) folosind o pană de gîscă şi un făraş. In cazul că stupul are fundul mobil, acesta se scoate şi se spală în afara stupinei, cu apă fiartă şi leşie, după ce s-a răzuit cu dălţiţa.

Vom aşeza în apropierea stupinei un adăpător special, alcătuit dintr-un hîrdău cu apă curată în care se va adăuga cca 5 grame sare de bucătărie la 1 litru apă.

Cînd temperatura aerului a ajuns la 12—15 grade, trebuie să facem revizia sumară de primăvară, notînd în caietul stupinei următoarele date: numărul stupului, prezenţa mătcii, puterea familiei, rezervele de hrană, starea cuibului, aprecieri asupra iernării albinelor.

Dacă în faguri se află puiet, înseamnă că matca trăieşte. Dacă puietul lipseşte, examinăm toate ramele. Dacă matca nu-i găsită, la mijlocul cuibului vom introduce o ramă cu ouă şi larve tinere pe care albinele vor clădi „botci de salvare". Dacă albinele sînt neliniştite, înseamnă că trebuie să introducem o colivie cu matcă.

Lipsa hranei ne indică necesitatea administrării ei (sirop de zahăr, — adică 2 părţi zahăr, 1 parte apă) — în fagur sau în adăpător, seara.

Este necesar să se schimbe 1/3 din totalul fagurilor din cuib. Ramele se vor curăţa de ceară şi clei (propolis) şi se dezinfectează. De asemenea, şi familiile vor fi mutate în stupi şi curăţaţi şi dezinfectaţi, păstrînd ordinea aşezării ramelor cum au iernat.

Climatul favorabil din ţara noastră ne dă posibilitatea ca în lunile aprilie-mai să pregătim albinele pentru culesul mare, astfel: să împiedicăm roirea naturală, lucru ce atrage scăderea producţiei de miere, să lărgim cuibul, asigurînd spaţiul necesar clădirii fagurilor; să asigurăm ventilaţia prin larga deschidere a urdinişurilor; să umbrim stupii aflaţi în soare, cu crenguţe aşezate pe acoperiş; să ridicăm fagurii cu puiet căpăcit cu care se pot forma noi familii; să introducem rame cu larve şi ouă în stup, de la alte familii pentru ca albinele — doici să hrănească puietul ş.a.

Numai printr-o îngrijire atentă vom reuşi să fim răsplătiţi de albine cu produse îndestulătoare.

Prof. MARIA MACARIE
Palatul pionierilor din Bucureşti

Școala noastră sportivă

Cu ce trebuie să începeți

Deși relativ tînăr, voleiul este unul din jocurile sportive cele mai răspîndite. Datorită caracteristicilor sale deosebite, cît și contribuției ce o aduce la dezvoltarea calităților fizice și morale ale jucătorilor, el este astăzi practicat pe scară largă, în școli, facultăți, fabrici și uzine, de tineri și vîrstnici, bărbați sau femei. Fiind prin excelență un joc colectiv, care cere o tehnică înaintată, este foarte indicat ca încă de la început inițierea voastră, dragi copii, să fie făcută sub conducerea profesorilor sau antrenorilor. Chiar înainte de aceasta o serie de lucruri elementare, desigur, pot fi cunoscute și chiar încercate de voi. Tocmai despre acestea ne-am propus să vă vorbim în rîndurile ce urmează. Mai întîi despre **lovirea mingii.** Spre deosebire de alte jocuri sportive ca: handbalul, baschetul, unde mingea poate fi prinsă, oprită și aruncată, în volei, aceasta poate fi transmisă unui coechipier numai prin lovire. Jucătorul nu are deci timp de gîndit pentru a acționa, contactul cu balonul fiind foarte scurt. Pornind de aici observăm că principalul element ce trebuie însușit este pasa corectă, însușirea pasei. ce este condiționată însă de cunoașterea poziției inițiale, sau cum i se mai spune **poziția fundamentală.** În această poziție, picioarele se află depărtate la lățimea umerilor, iar tălpile sînt paralele. Un picior este înainte și unul înapoi în așa fel ca vîrful celui dinainte să fie la 10 cm în fața celuilalt. Trunchiul este ușor îndoit înainte, palmele se află în dreptul pieptului, iar privirea e îndreptată în față. Pasa se dă tocmai din această poziție fundamentală. Trebuie știut, că pasa clasică, care se învață prima dată, este pasa de sus, de la piept. Ea se execută cu ambele mîini, contactul cu mingea făcîndu-se însă numai cu degetele. E necesar ca lovirea mingii să fie cît mai amortizată, iar în continuare corpul să urmărească mișcarea brațelor în direcția în care se dă pasa.

Avînd un partener, puteți începe executarea acestui prim element, deoarece pasa se poate face numai între doi jucători. Totuși acasă, la un perete, se poate înlocui partenerul. Mărind sau micșorînd distanța de perete, înlocuirea este foarte reușită. Pornind de la această pasă, se ajunge și la alte modalități de pase ca: pasa laterală, pasa peste cap, sau pasă din săritură. Cu ocazia executării pasei se pot comite o serie de greșeli, frecvente care, desigur, atrag penalizări din partea arbitrului. Una din principalele cauze ale acestor greșeli provine din depărtarea coatelor de corp. În ultima instanță aceasta duce la luarea contactului cu mingea pe palme (dublă), sau la reținerea prea mult a mingii în poziția de contact (țintă). Precizăm aici că contactul principal cu mingea se ia cu primele trei degete și în special cu falanga a doua și a treia. Cu titlu informativ, e bine să știți că pasa de sus, se înlocuiește astăzi, din ce în ce mai mult, în voleiul de performanță, cu pasa de jos. Aceasta din urmă prezintă mai multă siguranță și exclude intervenția arbitrului. Ca să putem juca volei pe un teren normal în afara pasei trebuie să cunoaștem și **serviciul.** Procedeele pentru executarea serviciului sînt din cele mai diferite. Cel mai simplu serviciu este serviciul pe care jucătorul îl execută de jos, din față. Din poziția inițială cu fața spre terenul advers, mingea ținută în mîna stîngă (pentru dreapta) se aruncă

ușor din palmă (la 20 cm) și se lovește cu mîna dreaptă de jos, din spate, spre terenul advers. Și acum după ce ne-am însușit și acest procedeu tehnic putem porni... la atac, adică la trecerea mingii peste fileu, în așa fel încît adversarul să nu o mai poată retrimite înapoi. Atacul se concretizează în trei momente care sînt: săritura, lovitura și aterizarea. Cum însușirea loviturilor de atac e mai anevoioasă fără o supraveghere directă, urmează să o învățați sub îndrumarea profesorilor sau antrenorilor.

În încheiere am vrea să vă amintim cîteva lucruri legate de pregătirea fizică generală. Ca și la celelalte jocuri sportive și la volei buna pregătire fizică duce la însușirea elementelor de tehnică în mod corect încă de la început. De aceea, nu evitați orele de gimnastică, săriturile și aruncările, cît și alte sporturi complementare. Căci așa cum bine spunea un cunoscut antrenor, un voleibalist, pentru a ajunge la măiestria sportivă trebuie să fie un poliatlet — decatlonist.

HORAȚIU NICOLAU
maestru emerit al sportului, căpitanul echipei R.P.R.

Voleiul de-a lungul anilor

Din dorința de a oferi elevilor săi un joc mai odihnitor ca baschetul și mai puțin costisitor ca tenisul, care să se poată juca și iarna în săli, profesorul de educație fizică Williams G. Morgan, de la Holyoke-College a inventat în 1895 un nou joc, pe care l-a numit „minonette". La 1,83 m înălțime, el a bătut în pămînt o plasă de tenis, peste care era aruncată o minge de baschet.

Din S.U.A., jocul s-a extins repede asupra întregului continent american sub denumirea de volei-bal. În 1900 el ajunge în Indii, iar în 1916 trece și în Europa. În Asia și mai ales în Japonia jocul și-a bătut un drum propriu. Tehnica este aproape aceeași, nu însă și tactica. Cauzele trebuie căutate în faptul că s-a stabilit în mod diferit masa cîmpului de joc (22 m în loc de 18 m) și numărul de jucători (9 spre deosebire de 6).

Primele date despre volei la noi în țară, se fac cunoscute în anul 1920. Jocul prinde rădăcini în București, nu însă și în provincie. Abia în 1931 se organizează un campionat, cu participarea a 9 echipe, dintre care majoritatea din București. După 23 August 1944, voleiul a devenit, în țara noastră, un sport cu caracter de masă. Îl practică oameni de cele mai diferite vîrste și profesiuni. Iar faptul că echipa noastră națională deține titlul de recordmenă europeană, dovedește că voleiul este îmbrățișat în țara noastră de mase largi de iubitori ai sportului. Și voleibaliștii noștri se străduie să răsplătească cu cel mai mare titlu, condițiile optime create de regimul nostru, sportivilor.

Primul for internațional pentru coordonarea mișcării voleibalistice (Uniunea Internațională de volei-bal) este înființat în aprilie 1947 la Paris. Doi ani mai tîrziu, la Praga, are loc primul campionat mondial unde echipa noastră reprezentativă masculină ocupă locul IV. Cît privește includerea voleiului în întrecerile olimpice aceasta s-a făcut abia acum cîțiva ani. Așa că „Olimpiada" de la Tokio va fi prima care va găzdui, alături de disciplinele sportive consacrate, și întreceri de volei.

Mirajul mingii

De bunăseamă că nu odată v-ați jucat și voi cu o minge de volei. Știu prea bine, mare e mirajul mingii!

Să nu credeți însă că, așa, din senin, o să știți și ce inseamnă o minge „condusă", „ținută", „dublă", o „lovitură de atac", *un* „plonjon"... *Hotărît că-i mai greu să le execuți.*

Cînd în școala în care înveți e o frumoasă tradiție în practicarea jocului de volei, se schimbă situația. Am ales doar un exemplu. (De fapt, ele sînt nenumărate!) Mi-am notat Școala de 8 ani nr 139 *din* București. *Aici am intîlnit-o pe Marin Beatrice, pionieră în clasa a VII-a B, o pasionată jucătoare de volei. Ea este și căpitanul echipei de volei a școlii.*

Era doar în clasa a IV-a cînd echipa școlii a ocupat locul III în Campionatul „Cupa primăverii" organizat la Palatul pionierilor.

Tot pe atunci Mihai Ion, Rotaru Florin, Stoian Emil erau cei mai buni jucători ai echipei. Acum sînt elevi în școli profesionale, medii și sportive, fruntași în echipele acestor școli. Ei bine, au trecut 4 ani de atunci, timp în care Beatrice, alături de colege ca Diceanu Mariana, Spătaru Luminița, Andreescu Carmencita, Bondoc Elena, a putut fi urmărită de-a lungul orelor de antrenament în cadrul colectivului sportiv din școală. La început, totul părea dificil. Dar încetul cu încetul, prin perseverență și-au însușit tehnica jocului.

***Consolidarea treptată a deprinderilor dobîndite** — ne spune tovarășa profesoară, Eufrosina Vrabie — noi o realizăm și în procesul jocurilor între două echipe, în intîlnirile amicale.*

În toamnă au avut loc meciuri interclase. Adevărate examene de voință.

Mingea e în aut, arbitrul fluieră — setul e pierdut! Și, surpriză — echipa clasei a VII-a A învinsă de echipa clasei a VI-a C!

În finală. Pe teren — echipa clasei a VI-a C și echipa clasei a VII-a B. Un joc greu, echilibrat. „Trebuie să dovedim că sîntem mai bune!" — citești parcă pe fața Beatricei. Încă o minge și o să piardă setul. Beatrice plonja, dar scoase o minge aproape pierdută.

— Cum stați la capitolul „perspectivă" îi pun o ultimă întrebare Beatricei.

— În primăvara aceasta, echipa noastră va intîlni, în meciuri amicale, echipele școlilor de 8 ani 135, 132 și 198 din raionul Nicolae Bălcescu. Desigur, pentru aceasta depunem și mai multă străduință în pregătirea noastră pe terenul de sport... Și nu uităm, bineînțeles, nici învățătura!

ANA GHEȚEA

ZOOTEHNICIENII

povestire de Mihnea Moisescu

Cu două luni în urmă, la o adunare de detașament, Bucur venise cu propunerea ca micii naturaliști să înființeze un „colț viu“. Pentru început, s-au gîndit să aducă cîțiva iepuri de casă. Propunerea fusese îmbrățișată cu entuziasm de toți, dar mai cu seamă de Valerică, Voica, Furdui și Gogu. Ei se oferiseră să se ocupe de colțul viu, iar copiii îi poreclîră mai în glumă, mai în serios, „zootehnicienii“. Pe Bucur îl numiseră „zootehnician-șef“. Au făcut întîi rost de două iepuroaice și un iepuroi. Pînă una alta, se hotărîse ca iepurii să-i țină Bucur acasă. Părinții lui ridicaseră casă nouă, dar n-o dărîmaseră nici pe cea veche. Bucur căpătase încuviințarea să țină iepurii în sălița casei vechi.

Iepuroaicele fătaseră acolo doisprezece pui pufoși și dolofani.

Acum, cînd sosise primăvara, micii naturaliști hotărîseră ca iepurii să fie aduși la școală. „Le facem un țarc în curtea școlii“, propusese cineva. „Zootehnicianul șef“ fusese de acord, cu condiția ca peste noapte iepurii să fie aduși înapoi, la el acasă, pînă vor reuși să facă la școală niște cuști sistematice, cum văzuse prin cărți. A doua zi, după terminarea cursurilor, copiii se apucaseră să facă țarcul cu umbrar Pînă seara treaba fusese terminată. In dimineața următoare fuseseră aduși iepurii.

Acum „zootehnicienii“ veneau cu ospățul de după-amiază. Primul care ajunse la țarc fu Bucur. Aruncă doar o privire înăuntru și scăpă un strigăt de spaimă și uimire: „Iepurii! Au fugit!“ Strigătul lui fu urmat de exclamațiile celorlalți. Toader, arătînd o scîndură a îngrăditurii scoasă din cuie la unul din capete, spuse: „Uite pe unde au fugit!“ Apoi continuă, aruncînd o privire mînioasă spre ceilalți: „Care guguman a bătut scîndura asta?“.

— Chiar tu ești gugumanul! răspunse sec Bucur.

Toader rămase cîteva clipe buimăcit, apoi îngînă:

— Așa e... Eu am bătut scîndurile în partea asta... Dar pe cuvîntul meu că le-am bătut bine. Se aplecă și cercetă scîndura, apoi strigă, cu un fel de ușurare în glas: „Poftim! Cuiele-s bătute bine, dar scîndura e putredă! Cînd au împins-o iepurii, lemnul din jurul cuielor s-a rupt. Eu n-am nici o vină!

— Dar n-ai văzut că scîndura era putredă?! îl luă la zor Furdui.

— Uite că n-am văzut!

— Păi, sigur! Tu...

— Lăsați cearta! le tăie vorba Barbu. Hai să căutăm iepurii!

Au răscolit curtea și grădina fără nici un folos. Deodată se auzi strigătul lui Gogu: „Veniți! Uite unde au intrat, dracii!“

Copiii alergară și se cocoțară pe gardul din fundul grădinei. Dincolo erau serele și brazdele cu răsaduri ale colectivei. Printre răsadurile scoase de curînd din seră se vedeau spinările și urechile iepurilor.

— Aoleu! Mănîncă răsadurile!

desen de: ADRIANA MIHĂILESCU

— Ni-ția! Ni-ția! începu să strige Gogu cît îl ținea gura.

— Taci! îl apostrofă Bucur. Vrei să-i sperii și să nu-i mai putem prinde niciodată?!

— Dar tu vrei să strice răsadurile?!

— Hai să punem mîna pe ei! Sărim gardul și...

In clipa aceea îl zăriră apărînd la celălalt capăt al grădinii pe Ilie Ștefan, președintele colectivei, și pe nea Marin, brigadierul legumicol. Ca la un semn, copiii săriră de pe gard și se pitulară alături, în genunchi. Priviră în grădină printre scînduri.

— Ce-i asta? Ce-s iepurii ăștia aici? tună brusc vocea președintelui.

— Să fugim! șuieră Gogu. Altfel e jale! O luară la fugă, toți odată, de parcă le dăduse cineva „startul“. Dar după cîțiva pași, Bucur se opri și încercă să-i oprească și pe ceilalți: „Stați! Cu iepurii ce-o să se întîmple?!“ Nu-l luă însă nimeni în seamă. Peste cîteva clipe, copiii dispăruseră undeva, după școală. Bucur se întoarse din drum, lîngă gard. Il văzu pe președinte scoțînd din pămînt un țăruș gros. „O să dea în iepuri! O să-i omoare!“ se înfioră băiatul. Uitînd cu totul de frică, dintr-o săritură fu pe gard și strigă cu disperare: „Nu da, nene! Ii omori!“ Președintele întoarse spre el privirea mînioasă și-l întrebă cu o voce care nu prevestea nimic bun:

— Ai tăi sînt?!

— Ai mei... adică... ai noștri... se bîlbîi Bucur.

— Sai gardul și gonește-i de-aici! Repede, altfel vin eu la tine și-ți rup urechele!

Lui Bucur nu-i venea de loc la îndemînă să sară gardul, dar văzu țărușul pe care Ilie Ștefan îl strîngea în pumnu-i uriaș, văzu spinările și urechele iepurilor tupilați între răsaduri și-și zise: „Ce-o fi o fi!“ Sări gardul, se strecură printre brazde și începu să îndemne iepurii: „Țuș! Țuș acasă!“ Iepurii se supuseră imediat poruncii. Se strecurară printr-o spărtură a gardului în curtea școlii și intrară în țarc pe portița pe care copiii o lăsaseră deschisă. Bucur se întoarse spre gard, cu gîndul să-l sară. Dar auzi vocea președintelui tunînd:

— Stai! Vino să vezi ce ispravă au făcut urecheații dumitale!

„Imi zice dumneata... Inseamnă că tot mînios e!“ gîndi Bucur, pornind cu pas șovăitor în urma președintelui. Trecură printre brazde. Iepurii nu apucaseră să strice decît foarte puține răsaduri. Președintele îl întrebă pe Bucur:

— Ai tăi sînt iepurii?

— Da... adică... ai noștri... ai pionierilor... Detașamentul nostru îngrijește „colțul viu“. Deocamdată avem iepuri.

—Aha... Și cine răspunde de ei?

— Păi... sîntem cinci...

— Cine-s ăilalți? Unde-s?

Bucur se gîndi o clipă să spună numele „zootehnicienilor“, dar pe urmă își zise că asta ar semăna a pîră.

— N-au venit azi... Și, de fapt, eu răspund... mai mult... Sînt... cum să zic... un fel de șef...

— Așa?! Spune-mi atunci, „șefule“, de ce n-ai avut grijă de iepuri?!

— Am avut, dar au rupt o scîndură de la țarc și-au fugit.

— Ia să văd și eu țarcul ăla!

„El pînă nu vede nu crede!“ gîndi Bucur. Il duse pe președinte la țarcul din curtea școlii. După ce cercetă îngrăditura, președintele întrebă morăcănos:

— De unde-ați luat vechiturile astea de scînduri?

— Le-au adus copiii... Fiecare ce-a putut...

Președintele puse un bolovan mare în dreptul scîndurii putrede, ca iepurii să n-o mai poată da deoparte, apoi îi spuse lui Bucur cu voce groasă:

— Tu vii cu mine!

„Cine știe ce pedeapsă mi-o fi pregătind! se înfioră Bucur. Simți îndemnul să o ia la fugă, dar se stăpîni. „Nu se poate! Ar crede că-s laș!“...

Au intrat în sediul colectivei.

— Rămîi aici! — îi porunci președintele și trecu într-o odaie în care Bucur știa că lucrează nea Preda, socotitorul. Rămas pe săliță, băiatului îi veni un gînd: „Te pomenești că se apucă să socotească paguba făcută de iepuri și-i oprește tatii din zilele muncă! Mă aleg cu o chelfăneală de la taica...“

Președintele ieși cu o hîrtiuță în mînă și-i spuse repezit:

— Vino după mine!

Intrară în magazia din fundul curții. La o măsuță stătea Fane Gociu, magazionerul. Președintele îi întinse magazionerului hîrtia pe care o ținea în mînă:

— Ii dai ăstuia douăzeci de scînduri, din alea scoase de la magazia veche. Uite bonul! Vezi să le alegi pe cele mai bune!

Lui Bucur i se păru că visează. Președintele se întoarse spre el și-i zise cu aceeași voce aspră:

— Cheamă ajutoare și cărați scîndurile. Să faceți iepurilor adăpost trainic, să nu mai scape și să facă pagubă, că pe urmă... Făcu un gest de amenințare de care Bucur nu se mai sperie. Hai, fuga!

Bucur țîșni din magazie și o luă la goană spre școală. Dar în drum se întîlni cu ceilalți „zootehnicieni“.

— Ai fugit, sau ți-a dat drumul?!

— Mi-a dat drumul! Eu nu fug ca... „alții“, spuse Bucur, privindu-i pe sub sprîncene.

— Păi, tocmai veneam să spunem tovarășului președinte că și noi purtăm parte din vină... Mai ales eu, care am bătut scîndura putredă... îngînă Toader.

— Așa?! Tot e bine că v-ați gîndit la asta, chiar dacă puțin cam tîrziu.

— Cum te-a pedepsit?

— Știți cum? Mi-a poruncit să cărăm douăzeci de scînduri de la colectivă la școală și să facem o cușcă. Asta-i pedeapsa!

Au intrat vîrtej în curtea colectivei, au năvălit în magazie... După puțin timp se întorceau spre poartă purtînd scîndurile. Tocmai erau să iasă în șosea cînd auziră tunînd vocea președintelui: „Stați!“ Incremeniră. Furdui îi șopti lui Bucur.

— Să știi că nu iartă el cu una, cu două! Doar i-am făcut pagubă.

Ajuns lîngă ei, președintele îi privi lung, apoi spuse răspicat:

— Vreau să știți că paguba tot o să trebuiască să o plătiți!

Furdui îi aruncă lui Bucur o privire semnificativă, prin care voia parcă să-i spună: „Vezi?! Am avut dreptate!“

— Da, o să plătiți! repetă președintele. Cînd o fi să se culeagă roșiile din răsadurile de astăzi să poftiți, tovarăși pionieri, să ne ajutați. Tot detașamentul!

Fețele copiilor se luminară ca la comandă. Doar le plăcea atît de mult să dea o mînă de ajutor în grădinile colectivei.

Copiii ieșiră pe poartă zburdînd. După cîțiva pași, îl auziră pe președinte strigîndu-le:

— O să vin să văd cum lucrează viitorii zootehnicieni ai colectivei! O să vin să vă văd urecheații! Și dacă mai aveți vreo nevoie pentru creșterea lor... poftiți pe la noi!

In clipa aceea copiii îl văzură pe „omul cel aspru“ zîmbind. Tii! Și ce zîmbet avea! Să te ungă la inimă, nu alta!

Cine știe, răspunde!

Dragi cititori, dăm răspunsul cu privire la Concursul „CINE ȘTIE, RĂSPUNDE!“ apărut în „Scînteia pionierului“ din 8 ianuarie 1964. Intrebările concursului se refereau la reproducerea după pictura „Ștefan cel mare și Aprodul Purice“ de THEODOR AMAN; de asemenea, se refereau la viața și la operele pictorului.

In cadrul concursului, la redacție au sosit 737 de scrisori. Majoritatea acestor scrisori au avut răspunsuri corecte. Cele mai frumoase și mai cuprinzătoare răspunsuri le-au trimis pionierii Țaga Claudiu de la Școala medie nr. 1, orașul Lugoj, regiunea Banat și Stamatescu Elena de la Școala de 8 ani din comuna Pecineaga, raionul Măcin, regiunea Dobrogea.

Ei vor primi cîte o reproducere după una din operele lui Theodor Aman.

Gazeta va mai publica și alte întrebări la Concursul „CINE ȘTIE, RĂSPUNDE!“

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii“, telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“ 40361